

Arrest

nr. 126 746 van 10 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans aangevochten en luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 19-06-2013 werd ingediend door: Naam: M., L. E., Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 19-06-2013 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40 § 4, 1° - wet van 15-12-1980). Ter staving van haar aanvraag legde zij oorspronkelijk arbeidsovereenkomsten en loonfiches van interimtewerking voor. Gezien zij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet kon overtuigen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen werd haar op 07-10-2013 een bijlage 20 zonder bevel betekend (voor specifieke motivering zie bijlage 20 zonder bevel dd. 03-10-2013) waarna zij nog 1 maand extra de tijd had om de nodige bewijsstukken voor te leggen (artikel 50 § 2, 1°- 3° - KB van 08-10-1981). Betrokkene legt vervolgens een verklaring van arbeidsonderbreking, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB en een arbeidsovereenkomst (dagcontract) van interimtewerking voor.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 11-10-2013. Naast het feit dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan bekomen als werknemer gezien het gebrek aan een huidige tewerking kan zij evenmin het verblijfsrecht bekomen op basis van de geleverde arbeidsprestaties in het verleden gezien deze van zo een korte duur waren dat ze als marginale tewerking dienden beschouwd te worden. Op basis van marginale tewerking kan het verblijfsrecht niet bekomen worden.

Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als werkzoekende. Zij toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, hetgeen een voorwaarde is om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende maar er blijkt niet uit het administratief dossier dat betrokkene heden ook een reële kans op tewerking maakt, wat eveneens een voorwaarde is tot het bekomen van het verblijfsrecht. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan effectief actief op zoek te zijn naar een job. Ook de magere periode waarin betrokkene nog maar tewerkgesteld geweest is (deze tewerking was trouwens van marginale aard) geeft geen blijk van het hebben van een reële kans op (een niet marginale) tewerking. Betrokkene legt inderdaad een attest voor van arbeidsonderbreking omwille van haar zwangerschap. Dit attest vermeld echter wel dat betrokkene onbekwaam is om "zware arbeid" te verrichten. Betrokkene zou dus wel degelijk kunnen werken, zij het uiteraard een tewerking die aangepast is aan haar huidige situatie. Het feit dat betrokkene zwanger is zou haar dus niet in de weg mogen staan om te solliciteren naar een job of effectief arbeid te verrichten. Daarnaast toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zij bijvoorbeeld solliciteert naar een job waar zij na haar bevallingsverlof zou kunnen tewerkgesteld worden. Gezien al deze elementen is het niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerking niet valt af te leiden uit het administratief dossier.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf dan ook aan betrokkene geweigerd te worden. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel.

Het middel wordt geadstrueerd als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de bestreden beslissing bovendien gebaseerd is op onjuiste feitelijke gegevens;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot weigering van het verblijfsrecht als burger van de Europese Unie, met bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

“Betrokkene diende op 19-06-2013 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer/werkzoekende (artikel 40§4,1° - wet van 15-12-1980). Ter staving van haar aanvraag legde zij oorspronkelijk arbeidsovereenkomsten en loonfiches van interim-tewerkstelling voor. Gezien zij aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet kon overtuigen te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te bekomen werd haar op 07-10-2013 een bijlage 20 zonder bevel betekend (voor specifieke motivering zie bijlage 20 zonder bevel dd. 03-10-2013), waarna zij nog 1 maand extra de tijd had om de nodige bewijsstukken voor te leggen (artikel 50, §2, 1°-3° - KB van 08-10-1991). Betrokkene legt vervolgens een verklaring van arbeidsonderbreking, een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, en een arbeidsovereenkomst (dagcontract) van interim-tewerkstelling voor.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 11-10-2013. Naast het feit dat betrokkene het verblijfsrecht niet kan bekomen als werknemer gezien het gebrek aan een huidige tewerkstelling kan zij evenmin het verblijfsrecht bekomen op basis van de geleverde arbeidsprestaties in het verleden gezien deze van zo een korte duur waren dat ze als marginale tewerkstelling, dienen beschouwd te worden. Op basis van marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht niet bekomen worden.

Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als werkzoekende. Zij toont aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB, hetgeen een voorwaarde is om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende, maar er blijkt niet uit het administratief dossier dat betrokkene heden ook een reële kans op tewerkstelling maakt, wat eveneens een voorwaarde is tot het bekomen van het verblijfsrecht. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan effectief actief op zoek te zijn naar een job. Ook de magere periode waarin betrokkene nog maar tewerkgesteld geweest is (deze tewerkstelling was trouwens van marginale aard) geeft geen blijk van het hebben van een reële kans op (een niet marginale) tewerkstelling. Betrokkene legt inderdaad een attest voor van arbeidsonderbreking omwille van haar zwangerschap. Dit attest vermeld echter wel dat betrokkene onbekwaam is om “zware arbeid” te verrichten. Betrokkene zou dus wel degelijk kunnen werken, zij het uiteraard een tewerkstelling die aangepast is aan haar huidige situatie. Het feit dat betrokkene zwanger is zou haar dus niet in de weg mogen staan om te solliciteren naar een job of effectief arbeid te verrichten. Daarnaast toont betrokkene op geen enkele wijze aan dat zij bijvoorbeeld solliciteert naar een job waar zij na haar bevallingsverlof zou kunnen tewerkgesteld worden. Gezien al deze elementen is het niet onredelijk te stellen dat haar reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht dan ook weigert aan verzoekster nu verzoekster niet zou aantonen aan het statuut van werknemer/werkzoekende/verwerper voldoende bestaansmiddelen te voldoen;

Dat verzoekster op 19 juni 2013 om haar verblijfsrecht als burger van de Europese Unie verzocht als werkzoekende/werknemer;

Dat verzoekster hiertoe navolgende stukken voorlegde:

- Arbeidsovereenkomsten en loonfiches uit interim-tewerkstelling tot 11 oktober 2013;*
- Verklaring van arbeidsonderbreking gelet op haar zwangerschap;*
- Inschrijving als werkzoekende bij VDAB;*
- Arbeidsovereenkomst (dagcontract) van interim-tewerkstelling;*

Dat verder uit de bestreden beslissing komt vast te staan dat verzoekster tot 11 oktober 2013 officieel tewerkgesteld was;

Dat tevens blijkt dat verzoekster haar tewerkstelling diende te staken omwille van haar zwangerschap, met vermoedelijke bevallingsdatum op 5 februari II.;

Dat verzoekster, welke geen vlekkeloze zwangerschap onderging, immers noodgedwongen haar arbeid diende te onderbreken, gelet op premature contracties, tengevolge waarvan platte rust werd voorgeschreven en verzoekster zelfs op 10 december 2013 gehospitaliseerd werd;

Dat de verklaring van haar behandelend gynaecoloog Dr. Vervliet inderdaad als dusdanig bevestigt:

“Uw patiënte werd op 10/12/2013 in het ziekenhuis opgenomen met premature contracties bij een amenorree van 32 weken. De cervixlengte was nog goed, maar een fibronectinetest was positief wijzende op een dreigend risico voor vroeggeboorte. Om deze reden werd met weeënremming Tractocyl gestart 1 kuur en kon patiënte met relatieve rust op 13/12/13 uit het ziekenhuis ontslagen worden.”

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, waarin deze stelt dat verzoekster perfect aangepaste tewerkstelling kon uitvoeren, dan ook kant noch wal raakt; Dat niet alleen de gezondheid van verzoekster en haar ongeboren kind tewerkstelling niet toeliet, waarbij rust werd voorgeschreven, doch tevens aangepaste tewerkstelling, nu verzoekster niet over een diploma beschikt, uitgesloten is;

Dat verzoekster zonder diploma immers enkel tewerkstelling als arbeidster kan bekomen;

Dat het daarnaast geen sinecure is om een tewerkstelling te vinden ten tijde van crisis, doch tevens verzoekster reeds enkele maanden zwanger was;

Dat het in de gegeven omstandigheden dan ook niet te verwonderen is, dat verzoekster niet werd aangeworven... Welke werkgever neemt immers een zichtbaar zwangere vrouw in dienst?

Dat verzoekster tot die tijd, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, steeds en gedurende enkele maanden tewerkgesteld was, hetgeen overduidelijk aantoonde dat het niet bekomen van tewerkstelling gelieerd is aan de zwangerschap van verzoekster en zij van zodra haar zwangerschapsrust is beëindigd, onmiddellijk terug aan de slag kan;

Dat verzoekster inderdaad aantoonde dat zij werkbereid is, werk zoekt en tracht te vinden, hetgeen blijkt uit de veelvuldige tewerkstelling welke verzoekster de afgelopen maanden heeft verricht;

Dat verzoekster tevens werd ingeschreven bij VDAB, waar na haar bevalling actieve zoektocht naar tewerkstelling zou worden aangevat;

Dat het dan ook geen betoog hoeft dat verzoekster thans, na haar bevalling een reële kans op tewerkstelling heeft;

Dat verzoekster dan ook vanzelfsprekend niet eerder aan de slag kon, hetgeen niet alleen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van meet af aan geweten was, doch tevens door de begeleidende diensten als dusdanig werd geadviseerd, gelet op haar zwangerschap;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook totaal onredelijk optreedt door de aanvraag tot inschrijving van verzoekster af te wijzen;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991 en door artikel 62 van de vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Uit haar betoog blijkt dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij

beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In de bestreden beslissing wordt eerst vastgesteld dat verzoekster niet kan worden beschouwd als werknemer, gezien het gebrek aan een huidige tewerkstelling en de slechts marginale tewerkstelling in het verleden. Vervolgens wordt geoordeeld dat zij ook niet als werkzoekende kan worden beschouwd omdat niet uit het administratief dossier blijkt dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Verzoekster betwist niet dat zij niet kan worden beschouwd als werknemer.

Aangaande het motief betreffende het verblijfsrecht als werkzoekende voert zij in essentie aan dat het niet bekomen van tewerkstelling gelieerd is aan haar zwangerschap en dat, van zodra haar zwangerschapsrust is beëindigd, zij onmiddellijk terug aan de slag kan. Zij argumenteert dat zij noodgedwongen haar arbeid diende te onderbreken gelet op premature contracties, ten gevolge waarvan platte rust werd voorgeschreven en zij later ook werd gehospitaliseerd, ter staving waarvan zij een attest bijbrengt van haar behandelend gynaecoloog d.d. 21 januari 2014. Met betrekking tot dit attest moet worden vastgesteld dat zij dat stuk niet voor de eerste keer kan inroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad zou immers zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij zouden zijn voorgelegd. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). Overigens, niettegenstaande het feit dat het attest dateert van 24 januari 2014, en dus van na de bestreden beslissing, wordt er melding gemaakt van een hospitalisatie van 10 tot 13 december 2013 zodat verzoekster één en ander nog had kunnen signaleren aan de verwerende partij alvorens die haar beslissing nam op 24 december 2013.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters bewering dat zij haar arbeid diende te onderbreken, zijnde dus vanaf 11 oktober 2013, omdat zij platte rust moest houden niet kan worden afgeleid uit de wel aan de verwerende partij voorgelegde verklaring van arbeidsonderbreking van 25 oktober 2013. Immers, uit deze verklaring blijkt enkel dat verzoekster onbekwaam is om zware arbeid te verrichten. Verzoekster toont verder op geen enkele manier aan uit welk stuk dan wel zou blijken dat haar platte rust werd voorgeschreven vanaf 11 oktober 2013 of, algemener, dat zij gedurende haar zwangerschap niet zou kunnen tewerkgesteld worden.

Verzoeksters argument dat zij “*vanzelfsprekend niet eerder aan de slag kon, hetgeen niet alleen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van meet af aan geweten was, doch tevens door de begeleidende diensten als dusdanig werd geadviseerd, gelet op haar zwangerschap*”, snijdt, gezien het bovenstaande, dan ook geen hout.

Gelet op het voorgaande maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de haar gekende stukken van het dossier, oordeelde dat het feit dat betrokkene zwanger was niet in de weg zou mogen staan om te solliciteren naar een job of aangepaste tewerkstelling te vinden. Verzoekster stelt dan wel dat zij geen diploma heeft en zij dus enkel als arbeidster aan de slag kan en dat het geen sinecure is om in tijden van crisis als zwangere vrouw te worden aangeworven, maar zij gaat daarmee voorbij aan het feit dat de motivering van de bestreden beslissing in essentie opgehangen is aan het feit dat verzoekster op geen enkele wijze aantoonde effectief actief op zoek te zijn naar een job. Immers, verzoekster legt geen enkel stuk voor waaruit zou blijken dat zij heeft gesolliciteerd naar een aangepaste job of naar een job waarin zij na haar zwangerschap zou kunnen worden tewerkgesteld. Verzoeksters betoog dat na haar bevalling bij de VDAB de actieve zoektocht naar tewerkstelling zou worden aangevat, bevestigt dit alleen maar. De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het niet kennelijk onredelijk is om ook van een zwangere vrouw te

eisen dat zij voldoet aan de voorwaarden tot verblijf en dat zij aannemelijk maakt dat zij –desgevallend na haar zwangerschap- reële kans op tewerkstelling maakt.

Verzoeksters argument dat zij, van zodra haar zwangerschapsrust beëindigd is, weer aan de slag kan, hetgeen zou blijken uit haar eerder veelvuldige tewerkstelling en het feit dat zij werkbereid is, kan verder evenmin worden bijgetreden. Immers gaat zij daarmee voorbij aan het gestelde in de bestreden beslissing aangaande haar eerdere tewerkstelling, met name : *“Ook de magere periode waarin betrokkene nog maar tewerkgesteld geweest is (deze tewerkstelling was trouwens van marginale aard) geeft geen blijk van het hebben van een reële kans op (een niet marginale) tewerkstelling.”* De Raad stelt vast dat verzoekster ook op dit punt geen concrete elementen aanbrengt die de Raad zouden nopen daar anders over te oordelen.

2.4. Samenvattend kan dan ook worden gesteld dat verzoekster op geen enkele wijze heeft aangetoond dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS